

Γάλλοι φιλέλληνες: η συμβολή τους στην Ελληνική Επανάσταση

Το φιλελληνικό ρεύμα που αναπτύχθηκε σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες και στην Αμερική, πριν και κατά τη διάρκεια της Επανάστασης του 1821, προσέφερε σημαντική βοήθεια στον ελληνικό αγώνα. Στη Γαλλία, ο φιλελληνισμός αποτέλεσε σημαντικό κίνημα τον 18ο και 19ο αιώνα, το οποίο στήριξε την Επανάσταση του 1821 και τη σύσταση του σύγχρονου Ελληνικού κράτους.

Κατά τη διάρκεια του 18ου αιώνα, η Αναγέννηση και ο Διαφωτισμός δημιούργησαν ένα ρεύμα επιστροφής στην κλασική Ελλάδα, η οποία αναγνωρίζεται πλέον ως η μητέρα του δυτικού πολιτισμού. Ήδη από τα τέλη του 18ου αιώνα γάλλοι επιστήμονες, αρχαιολόγοι, ιστορικοί, διανοούμενοι, άνθρωποι των τεχνών, ταξίδεψαν στην Ελλάδα είτε ως περιηγητές είτε ως μέρος της αποστολής εκστρατευτικού σώματος και κατέγραψαν τον ελληνικό πολιτισμό. Χάρη σ αυτούς έχουμε σημαντικές πληροφορίες για εκείνη την εποχή.

Η αλληλεγγύη προς τους Έλληνες εκδηλώθηκε και σε πρακτικότερο επίπεδο με τη σύσταση φιλελληνικών επιτροπών (κομιτάτων) στις οποίες συμμετείχαν διακεκριμένες προσωπικότητες της εποχής καθώς και Έλληνες της διασποράς. Τα κομιτάτα περιέθαλπαν τους πρόσφυγες, χρηματοδοτούσαν εθελοντές που έφευγαν για να πολεμήσουν στο πλευρό των Ελλήνων, διοργάνωναν εράνους, συγκέντρωναν ρούχα, χρήματα, πολεμοφόδια και τρόφιμα, για να ανακουφίσουν τη δυστυχία του ελληνικού λαού που κινδύνευε να αφανιστεί από την πείνα και το μαχαίρι του βάρβαρου δυνάστη του, εξαγόραζαν Έλληνες αιχμαλώτους και σκλάβους και μεριμνούσαν για την οργάνωση της εκπαίδευσης στις περιοχές που απελευθερώνονταν. Από την άλλη πλευρά, άνθρωποι του πνεύματος και των τεχνών, πέραν της χρηματικής τους συνεισφοράς, μέσω της συγγραφικής τους δραστηριότητας και των καλλιτεχνικών τους έργων, διαμόρφωσαν μία φιλελληνική κουλτούρα που επηρέασε έντονα την κοινή γνώμη της εποχής. Σημαντικό ρόλο επίσης έπαιξε και η συμβολή του γαλλικού τύπου με τη δημοσίευση υποστηρικτικών άρθρων για την ελληνική υπόθεση καθώς και ειδήσεων που αφορούσαν τις πολεμικές επιχειρήσεις και τις πολιτικές εξελίξεις.

Σύμφωνα με τα παραπάνω είναι εμφανές ότι πλάι στον απλό λαό, στάθηκε και η διανοήση της εποχής. Πρόκειται για ένα σπάνιο ιστορικό γεγονός, καθώς η παγκόσμια πνευματική τάξη συσπειρώθηκε και αγωνίστηκε για να υποστηρίξει τον ελληνικό απελευθερωτικό αγώνα. Γι' αυτό και η επέμβαση των Μεγάλων Δυνάμεων και η καταστροφή του τουρκοαιγυπτιακού στόλου στο Ναυαρίνο από τους Συμμάχους τον Οκτώβριο του 1827, χαρακτηρίστηκε από πολλούς σαν μια νίκη που πέτυχε η "φιλελληνική φιλολογία" της επανάστασης του 1821.

Με λίγα λόγια οι υπέρογκες θυσίες του ελληνικού λαού καθώς και η πίεση που άσκησε το φιλελληνικό ρεύμα στις Μεγάλες Δυνάμεις της εποχής, είχαν ως αποτέλεσμα την ίδρυση του πρώτου ανεξάρτητου κράτους της Βαλκανικής χερσονήσου.

➤ Ευγένιος Ντελακρουά (Ferdinand Victor Eugène Delacroix)

Ο Ευγένιος Ντελακρουά (Ferdinand Victor Eugène Delacroix) γεννήθηκε στις 26 Απριλίου 1798 και απεβίωσε στις 13 Αυγούστου 1863. Ήταν μεγάλος Γάλλος ρομαντικός ζωγράφος του 19ου αιώνα. Η ελληνική επανάσταση αποτέλεσε βασικό θέμα των έργων που ζωγράφισε καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του. Σκοπός του ήταν να αναδείξει το δράμα των Ελλήνων που πολέμησαν με σθένος και αυτοθυσία τους κατακτητές τους.

Το 1824 σε ηλικία 24 ετών παρουσίασε τον πρώτο του πίνακα στο Παρίσι. Απεικόνιζε τις θηριωδίες των Τούρκων στον άμαχο πληθυσμό και ευαισθητοποίησε τη γαλλική κοινωνία. Πηγή έμπνευσης ήταν η σφαγή χιλιάδων Ελλήνων της Χίου από τους Οθωμανούς, που είχε γίνει δύο χρόνια νωρίτερα ως αντίποινα για τον ξεσηκωμό τους. Η ηρωική έξοδος των Μεσολογγιτών το 1826 και ο θάνατος του αγαπημένου του Λόρδου Μπάιρον στο Μεσολόγγι συγκλονίζουν τον Ντελακρουά. Ζωγραφίζει έναν ακόμη εντυπωσιακό πίνακα, με τίτλο «Η Ελλάδα ξεψυχώντας στα ερείπια του Μεσολογγίου» και τον εκθέτει στην γκαλερί Λεμπρέν «προς όφελος των Ελλήνων».

Εικόνα 1 Ο γνωστότερος πίνακας του Ντελακρουά για την επανάσταση

Εικόνα 2 Η Ελλάδα επί των ερειπίων του Μεσολογγίου

➤ **Ζαν κλοντ Μπονφον (Jean-Claude Bonnefond)**

Ο Ζαν κλοντ Μπονφον (Jean-Claude Bonnefond) γεννήθηκε στις 27 Μαρτίου 1796 και πέθανε στις 27 Ιουνίου 1860. Ήταν Γάλλος ζωγράφος και λιθογράφος. Ο Claude Bonnefond είναι επίσης ένας από τους Γάλλους καλλιτέχνες που ενδιαφέρθηκε για τον Ελληνικό Πόλεμο της Ανεξαρτησίας.

Εικόνα 3 Πληγωμένος Έλληνας αξιωματικός

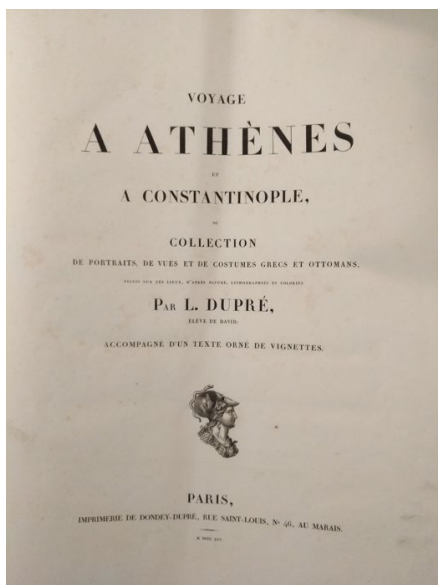
Εικόνα 4 Η τελετή του αγιασμού

➤ Λουί Ντυπρέ (Louis Dupré)

Ο Λουί Ντυπρέ (Louis Dupré) (Βερσαλλίες, 9 Ιανουαρίου 1789 - Παρίσι, 12 Οκτωβρίου 1837) ήταν Γάλλος ζωγράφος, φιλέλληνας και αρχαιολάτρης.

Τον Φεβρουάριο του 1819 επισκέπτεται τον ελληνικό χώρο μαζί με τρεις Άγγλους περιηγητές (Heyet, Hay και Viiwian). Εκείνοι θα αναλάμβαναν τα έξοδα, αυτός θα τους παρέδιδε ως αντάλλαγμα, εικόνες των μνημείων και των τόπων της χώρας. Τα έργα του από την Ελλάδα δημοσιεύθηκαν το 1825 στο μνημειώδες εικονογραφημένο ταξιδιωτικό χρονικό *Voyage à Athènes et à Constantinople*. Ο Ντυπρέ δεν αποτύπωσε διάσημες προσωπικότητες της επανάστασης, όπως ο Κρατσίαιζεν, αλλά αρκέστηκε στο να αποτυπώσει απλούς Έλληνες στρατιώτες και όχι μόνο. Ένα χαρακτηριστικό του έργο εκείνης της εποχής ήταν ο <<Έλληνας πολεμιστής από τα Γιάννενα>> (1820)

Εικόνα 5 Εικονογραφημένο ταξιδιωτικό χρονικό

Εικόνα 6 Ελληνικός γάμος στην Αθήνα

➤ Έκτωρ Μπερλιόζ (Hector Berlioz)

Ο Εκτόρ Μπερλιόζ (Hector Berlioz, 11 Δεκεμβρίου 1803 - 8 Μαρτίου 1869) ήταν Γάλλος συνθέτης, ένας από τους μεγαλύτερους μουσικούς. Αρχισε να σπουδάζει ιατρική, αλλά γρήγορα ακολούθησε τη φυσική του κλίση προς τη μουσική. Το 1826, ο Έκτωρ Μπερλιόζ (1803-1869), συνθέτει την «Ηρωική σκηνή από την Ελληνική Επανάσταση» εκφράζοντας με τη σύνθεση αυτή την αγάπη του για την Ελλάδα και τη συμπαράστασή του στους επαναστατημένους Έλληνες. Φιλέλληνας, φανατικά υπέρμαχος της ελληνικής ανεξαρτησίας, ο Έκτωρ Μπερλιόζ παρουσιάζει το έργο του τον ίδιο καιρό που ο επίσης μεγάλος ζωγράφος Ντελακρουά παρουσιάζει τη «Σφαγή της Χίου» (1824) και την «Ελλάδα στα ερείπια του Μεσολογγίου» (1826). Και οι δυο θρήνησαν την πτώση της πόλης και το θάνατο του φιλέλληνα Λόρδου Βύρωνα που θαύμαζαν απεριόριστα.

Heroische Scene.
(Der Aufstand der Griechen.)
Deutsche Uebersetzung von Emma Kliparschfeld.

Scène Héroïque.
(La Révolution grecque.)
Poème de Humbert Vignani.

Heroic Scene.
(The Revolt of the Greeks.)
English Translation by John Bartholf.

Allegro impetuoso. (♩ = 80.)

4 Flauti.
3 Oboi.
2 Clarineti in C (2).
1-2 in E♭.
4 Corni.
III & IV in D (2).
1 Fagotto in Fagotto.
2 Trombe in A (2).
1 Tromba in C.
Tutti.
Trombe in A (2) & E♭.
Corno III.
Horn in C.
Horn in E♭.
A Oboe in E♭.

Violino I.
Violino II.
Viola.
Violoncello.
Contrabbasso.

Allegro impetuoso. (♩ = 80.)

H. Berlioz.
(Composé en Paris, 1826.)

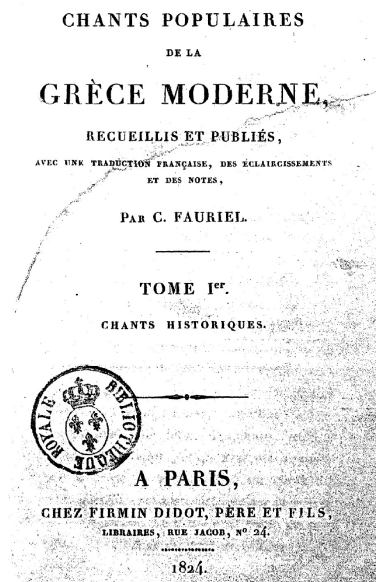
Εικόνα 7 Η ελληνική επανάσταση, ηρωική σκηνή

➤ **Κλοντ Σαρλ Φοριέλ (Claude Charles Fauriel)**

Ο Κλοντ Σαρλ Φοριέλ, (Claude Charles Fauriel) (21 Οκτωβρίου 1772 – 15 Ιουλίου 1844) ήταν Γάλλος ακαδημαϊκός φιλόλογος, ιστορικός και κριτικός που η ακμή του συμπίπτει με την Γαλλική Επανάσταση και τους Ναπολεόντειους πολέμους. Στην Ελλάδα είναι γνωστός κυρίως για τη σημαντική συλλογή δημοτικών τραγουδιών που συγκέντρωσε και μετέφρασε.

Αμέσως μόλις έφτασαν στην Ευρώπη οι πρώτες ειδήσεις για την ελληνική επανάσταση, ο Φοριέλ άρχισε να συγκεντρώνει τα ελληνικά δημοτικά τραγούδια (μεταξύ των οποίων και κλέφτικα) τα οποία δημοσίευσε (με μετάφραση) στη συλλογή *Chants populaires de la Grèce moderne* (1824-1825), με εισαγωγή στη λαϊκή ποίηση.

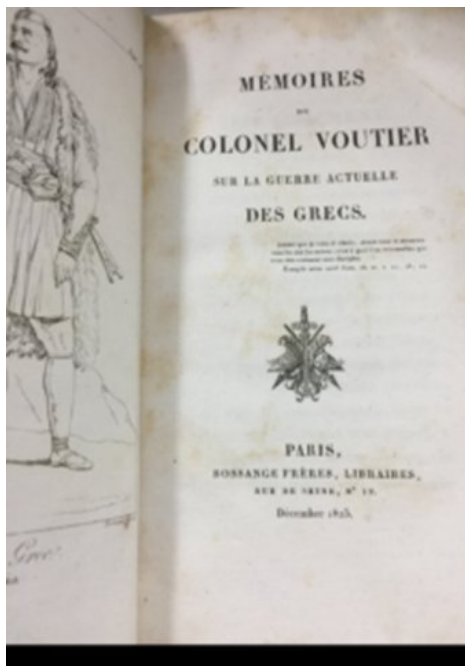

Εικόνα 8 Δημοτικά τραγούδια της νεότερης Ελλάδας

➤ Ολιβιέ Βουτιέ (Olivier Voutier)

Ο Γάλλος στρατιωτικός φιλέλληνας Ολιβιέ Βουτιέ(Olivier Voutier) γεννήθηκε στις 30 Μαΐου στο Τουάρ της Γαλλίας και έλαβε ενεργά μέρος ως συνταγματάρχης του πυροβολικού, στην Ελληνική Επανάσταση. Είχε διατελέσει υπασπιστής του Μαυροκορδάτου στη μάχη στο Πέτα(1822), έλαβε μέρος στις πολιορκίες της Τριπολιτσάς και της Ακροπόλεως, στην εκστρατεία του Κωλέττη στη Λοκρίδα(1826) και έγραψε απομνημονεύματα του Αγώνα. Ο Βουτιέ, νεαρός δόκιμος του γαλλικού πολεμικού ναυτικού, συνέβαλε ως αυτόπτης μάρτυρας στις 21/5/1820, στη Μήλο, στο κτήμα του Γιώργου Κεντρωτά, στην ανακάλυψη του περίφημου αγάλματος της Αφροδίτης, που αποτελεί σήμερα αγλίσμα του Μουσείου του Λούβρου.

Εικόνα 9 Απομνημονεύματα του Συνταγματάρχη Olivier Voutier, Παρίσι, πρώτη έκδοση, 1823, Συλλογή ΕΕΦ.

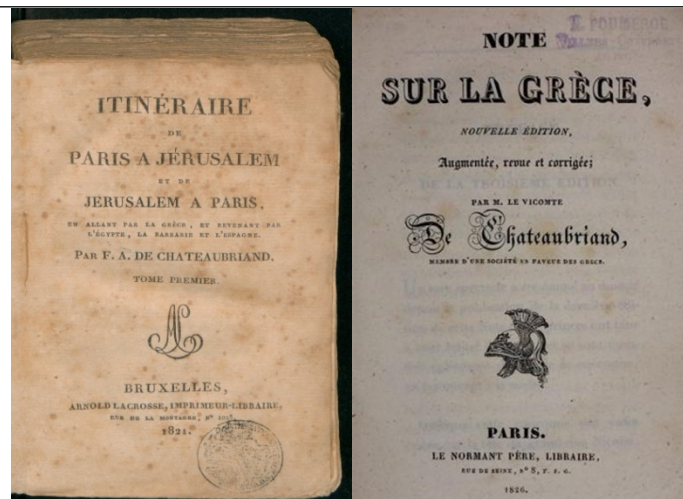

Εικόνα 10 Ο Τάφος του Olivier Voutier στις Hyères της Προβηγκίας

➤ **Φρανσουά- Ρενε ντε Σατωμπριάν (François-Auguste-René, vicomte de Chateaubriand)**

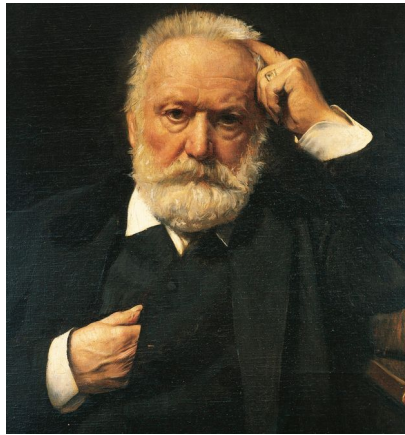

Ο Φρανσουά-Ωγκύστ-Ρενέ, υποκόμης ντε Σατωμπριάν (François-Auguste-René, vicomte de Chateaubriand), εξελληνισμένη μορφή Σατωβριάνδος, 1768-1848), ήταν Γάλλος συγγραφέας, πολιτικός και φιλέλληνας. Θεωρείται ιδρυτής του γαλλικού ρομαντισμού, ένα από τα μεγάλα ονόματα της γαλλικής λογοτεχνίας, αυτός που ενέπνευσε στον άλλο μεγάλο ρομαντικό, τον Βίκτωρα Ουγκώ, την αποστοφή «Θέλω να είμαι ή Σατωβριάνδος ή τίποτα». Η θέση που έλαβε ο Σατωμπριάν (Chateaubriand) υπέρ των Ελλήνων κατέστη διάσημη. Η συμμετοχή του στο Φιλελληνικό κοιτάτο των Παρισίων και το 'Υπόμνημα περί τής Ελλάδος (Note sur la Grèce), που δημοσίευσε το 1825, έπαιξαν ένα ρόλο στην ανάπτυξη στη Γαλλία μιας φιλελληνικής κοινής γνώμης, η οποία, με τη σειρά της, ώθησε την κυβέρνηση να αναμειχθεί στις ελληνικές υποθέσεις.

Εικόνα 11 Δημοσιεύσεις Φρανσουά-Ωγκύστ-Ρενέ

➤ Βίκτωρ Ουγκώ (Victor Marie Vicomte Hugo)

Ο Βίκτωρ Ουγκώ (γαλλικά: Victor Marie Vicomte Hugo, γαλλική προφορά 25 Φεβρουαρίου 1802 – 22 Μαΐου 1885) ήταν Γάλλος μυθιστοριογράφος, ποιητής και δραματουργός, ο πλέον σημαντικός και προβεβλημένος εκπρόσωπος του κινήματος του γαλλικού ρομαντισμού.

Από τα πρώτα χρόνια της εφηβείας του αντιλήφθηκε το λογοτεχνικό του ταλέντο και ξεκίνησε τις μεταφράσεις έργων από τα λατινικά καθώς και δικές του πρωτότυπες ποιητικές εργασίες. Η αξία του αναγνωρίστηκε σύντομα μέσα στο γαλλικό ακαδημαϊκό κύκλο αλλά και στο ευρύτερο αναγνωστικό κοινό. Ο Βίκτωρ Ουγκώ αναφορικά με το ελληνικό ζήτημα υπήρξε από τους πλέον όψιμους Ευρωπαίους διανοούμενους, που έλαβαν φιλελληνική στάση. Οι πρώτες του ποιητικές αναφορές σχετικά με τον αγώνα των Ελλήνων εμφανίζονται το 1826 με τη δημοσίευση στο γαλλικό Τύπο του ποιήματος Τα Κεφάλια του Σαραγιού (Les têtes du serail), εμπνευσμένου από την Έξοδο του Μεσολογγίου. Το 1827 συνθέτει τα ποιήματα Ναβαρίνο (Navarin) και Ενθουσιασμός (Enthousiasme) και την επόμενη χρονιά τα Κανάρης (Canaris), Λαζάρα (Lazzara) καθώς και το περίφημο Ελληνόπουλο (L' enfant). Όλα τα παραπάνω ποιήματα περιελήφθησαν στη συλλογή Τα Ανατολίτικα.

Εικόνα 12 Ποιητική συλλογή 'Les orientales'

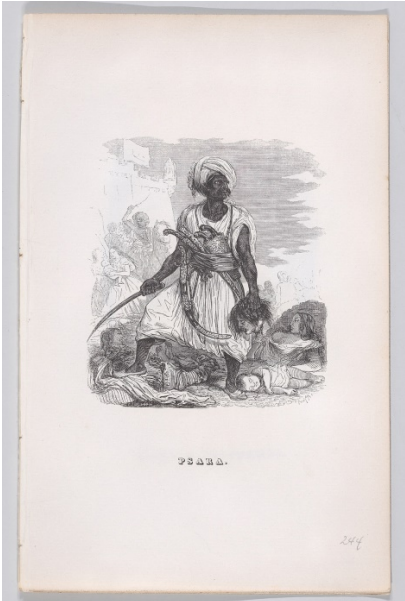
Εικόνα 13 Η ελληνόφωνη εφημερίδα Κλειώ της Τεργέστης αποδίδει φόρο τιμής στο Βίκτωρα Ουγκώ στο φύλλο της 13ης Ιουνίου 1885.

➤ Πιερ-Ζαν ντε μπερανζε (Pierre-Jean de Béranger)

Ο Πιερ-Ζαν ντε μπερανζε (Pierre-Jean de Béranger) ήταν ένας παραγωγικός Γάλλος ποιητής και δημιουργός τραγουδιών, ο οποίος απολάμβανε μεγάλη δημοτικότητα και επιρροή στη Γαλλία κατά τη διάρκεια της ζωής του. Πέρασε τα πρώτα νεανικά του χρόνια μέσα στην αναστάτωση της Γαλλικής Επανάστασης και έκανε ακατάστατες σπουδές. Φιλελεύθερος κατά την περίοδο της Παλινόρθωσης των Βουρβόνων, ύμνησε με συγκίνηση και νοσταλγία τους στρατιώτες του Ναπολέοντα. Φυλακίστηκε μάλιστα δύο φορές για τις βοναπαρτικές του αντιλήψεις

Με την έκρηξη της Ελληνικής Επανάστασης εκδηλώθηκε ο φιλελληνισμός του σε ποιήματα όπως Το φανταστικό ταξίδι, Τα Ψαρά κ.ά. Πολλά από τα ποιήματά του, τα οποία είχε προσαρμόσει σε δημοφιλείς γαλλικές μελωδίες, μεταφράστηκαν στα ελληνικά. Ο δήμος Αθηναίων τίμησε τη μνήμη του δίνοντας το όνομά του σε μια κεντρική οδό της πόλης.

Andante legato.

L'au-tomne ac-court et sur son aile hu-mi-de M'ap-porte e-n-cor de nou-vel-les dou-
leurs Toujours souf-frant tou-jours pauvre et ti-mi-de De ma gai-té je vois pâ-lir les
fleurs Ar-ra-chez-moi des fan-ges de Lu-tè-ce Sous un beau ciel mes yeux
de-vaient s'ou-vrir Tout jeune aus-si je rê-vais à la Grè-ce C'est là c'est
là que je vou-drais mou-rir C'est là c'est là que je vou-drais mou-rir.

Εικόνα 14 Ποιήματα: 'τα Ψαρά', 'Φανταστικό ταξίδι'

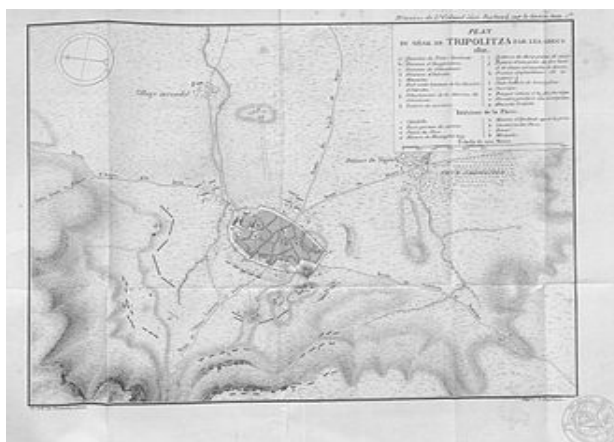
➤ Ζαν-Φρανσουά-Μαξίμ Ρεμπώ (Jean-François-Maxime Raybaud)

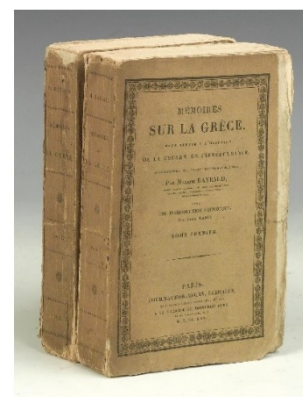
Ο Ζαν-Φρανσουά-Μαξίμ Ρεμπώ (Jean-François-Maxime Raybaud) γεννήθηκε στο Σατώ ντυ Καναντέλ, στο Λα Κολ-συρ-Λουπ της Κυανής Ακτής. Ήταν παιδί όταν μετακόμισε στο Λα Φλες του Λίγηρα, όπου ο πατέρας του Λουίς-Μαξίμ Ραιμπώ έγινε επικεφαλής της στρατιωτικής σχολής "Εθνικό Στρατιωτικό Πρυτανείο".

Κατά την άφιξή του στην Ελλάδα το 1821, ο Έλληνας ιστορικός Α. Βακαλόπουλος τον αναφέρει σαν πρώην αξιωματικό του Ναπολέοντα Α'. Ο ίδιος ο Ρεμπώ αρχίζει τα ελληνικά απομνημονεύματά του, που δημοσιεύθηκαν το 1824, με τη φράση "εισήλθα στην υπηρεσία το 1813" και "άφησα τον στρατό με τη μείωση του προσωπικού, τον Δεκέμβριο του 1820." Αυτό δίνει βάση στον σύγχρονο Βρετανό ιστορικό Γουίλιαμ Σαιντ Κλαιρ να αναφέρει, ότι η συμμετοχή του στην Ελληνική επανάσταση ήταν αναζήτηση μιας νέας καριέρας.

Τον Ιούλιο του 1821, μετά από συνάντηση στη Μασσαλία με τον Αλέξανδρο Μαυροκορδάτο, ο Ρεμπώ απέπλευσε μαζί του με ένα Υδραϊκό μπρίκι για να συμμετάσχουν στην εξέγερση της Ελλάδας. Μαζί τους στο πλοίο ήταν 70 εθελοντές Έλληνες της διασποράς, 4 Γάλλοι και 3 Ιταλοί εθελοντές. Στις 2 Αυγούστου 1821 το πλοίο αγκυροβόλησε στη λιμνοθάλασσα του Μεσολογγίου. Ο Ρεμπώ συμμετείχε στην πολιορκία και παρευρέθηκε στην Άλωση της Τριπολιτσάς τον Οκτώβριο του 1821.

Εικόνα 15 Χάρτης του Ζαν-Φρανσουά-Μαξίμ Ρεμπώ

Εικόνα 16 Το δίτομο έργο του Raybaud, *Memoires sur la Grece*

➤ **Νικόλαος Ιωσήφ Μαιζών (Nicolas Joseph Maison)**

Ο Νικόλαος Ιωσήφ Μαιζών γεννήθηκε στο Επιναιί (Épinay-sur-Seine) και ήταν γιος του Ιωσήφ Μαιζών, επιχειρηματία και φοροεισπράκτορα. Κατατάχθηκε στα γαλλικά επαναστατικά στρατεύματα και έλαβε μέρος στις επιχειρήσεις εναντίον των Πρώσων, στην εκστρατεία της Ισπανίας και στη ρωσική εκστρατεία (1812), όπου και τιμήθηκε με τον βαθμό του υποστρατήγου αναλαμβάνοντας παράλληλα την διοίκηση του Β' Σώματος Στρατού.

Το 1828 ο βασιλιάς Κάρολος Ι' του ανέθεσε την ηγεσία των γαλλικών δυνάμεων της Πελοποννήσου και τον επιφόρτισε με την εκδίωξη του Ιμπραήμ κατά τη διάρκεια της εκστρατείας του Μοριά. Ο Μαιζών κατέλαβε αμαχητί τα φρούρια της Μεθώνης, της Πύλου και της Κορώνης ενώ τον Οκτώβριο απελευθέρωσε, ύστερα από πολιορκία, τα φρούρια της Πάτρας και του Ρίου. Το 1829 ανακλήθηκε από την Ελλάδα και τιμήθηκε με τον βαθμό του στρατάρχη. Επί Λουδοβίκου Φιλίππου διετέλεσε υπουργός εξωτερικών και πολέμου ενώ αργότερα χρημάτισε πρεσβευτής της Γαλλίας στην Βιέννη και στην Αγία Πετρούπολη.

Πέθανε στο Παρίσι το 1840. Σε πολλές πόλεις της Ελλάδας υπάρχουν οδοί που φέρουν το όνομά του (π.χ. οδός Μαιζώνος - Πάτρα).

Εικόνα 17 Συνάντηση του Στρατάρχη Μαιζώνος με τον Ιμπραήμ Πασά στο Ναβαρίνο το Σεπτέμβριο του 1828

➤ Αύγουστος Ιλαρίων Τουρέ (Auguste Hilarion Touret)

Γεννήθηκε στη Σαργκεμίν της Λωρραίνης το 1797 στην οικογένεια του αστυνομικού Ιλαρίωνος Τουρέ. Υπηρέτησε στον γαλλικό στρατό μέχρι το 1825, όταν ακολούθησε άλλους Γάλλους φιλέλληνες στην Ελλάδα και έλαβε μέρος σε πολλές μάχες, μεταξύ των οποίων στη Μάχη του Αναλάτου και στην αποτυχημένη προσπάθεια ανάκτησης της Χίου το 1827.

Κατά την άφιξή του στην Ελλάδα με τον βαθμό του ταγματάρχη, διορίστηκε μέλος του επιτελείου του πρώτου τακτικού συντάγματος του ελληνικού στρατού υπό τον Κάρολο Φαβιέρο ως αξιωματικός του ιππικού. Πήρε μέρος στη Μάχη του Αναλάτου και στην αποτυχημένη προσπάθεια ανάκτησης της Χίου το 1827. Μετά την ανασύσταση του ελληνικού κράτους, ο Τουρέ αποφάσισε να παραμείνει στην Ελλάδα, όπου χρημάτισε φρούραρχος Αθηνών και ασχολήθηκε με την εκπαίδευση και οργάνωση του ελληνικού στρατού. Διετέλεσε και αρχηγός του λόχου των πυροσβεστών που συστήθηκε επί Όθωνος.

Με δικά του χρήματα, ο Τουρέ έφτιαξε την λεγόμενη Αψίδα Τουρέ με ονόματα φιλελλήνων στην μόνη καθολική εκκλησία του Ναυπλίου.

Συνέβαλε στην ιστοριογραφία της Επανάστασης συντάσσοντας ένα λεπτομερή κατάλογο των Φιλελλήνων που συμμετείχαν στην Επανάσταση. Ο σύγχρονος Βρετανός ιστορικός Ουίλιαμ Στ. Κλαιρ, στο έργο του για τους φιλέλληνες, χρησιμοποιεί λίστες που συνέθεσε ο Τουρέ (όπου τον αναφέρει ως Thouret στο έργο). Ο κατάλογος φιλελλήνων του Τουρέ επεκτάθηκε αργότερα από τον Ελβετό φιλέλληνα Ερρίκο Τορνέζι.

Εικόνα 18 Ο καθολικός ναός της Μεταμόρφωσης στο Ναύπλιο και η αψίδα στην μνήμη των Φιλελλήνων, του Touret στην είσοδό του

➤ Ανρί ντε Ρινύ (Marie Henri Daniel Gauthier)

Ο Ανρί ντε Ρινύ γνωστός στην Ελλάδα ως Δεριγνύ (πλήρες όνομα: Marie Henri Daniel Gauthier, comte de Rigny, ελληνικά: Μαρί Ανρί Ντανιέλ Γκωτιέ, Κόμης του Ρινύ, 2 Φεβρουαρίου 1782 – 6 Νοεμβρίου 1835) ήταν Γάλλος ευγενής, ναύαρχος του γαλλικού στόλου στην περίφημη Ναυμαχία του Ναβαρίνου στη διάρκεια της Ελληνικής Επανάστασης του 1821.

Ορίστηκε Υποναύαρχος (contre-amiral) στις 22 Μαΐου 1825 και συμμετείχε το 1827 στις κοινές επιχειρήσεις της Γαλλίας, της Ρωσικής Αυτοκρατορίας και του Ηνωμένου Βασιλείου, οι οποίες αποφασίσθηκαν μετά τη Συνθήκη του Λονδίνου προκειμένου να τεθεί τέρμα στη σύγκρουση. Έτσι διέταξε το γαλλικό στόλο στη ναυαρχίδα η Σειρήνα στην περίφημη Ναυμαχία του Ναβαρίνου στις 20 Οκτωβρίου 1827, συντριπτική νίκη των Γάλλων, Ρωσικών και Αγγλικών συμμαχικών δυνάμεων πάνω στον Τουρκικό-Αιγυπτιακό στόλο του Ιμπραήμ Πασά.

Εικόνα 19 Η Ναυμαχία του Ναβαρίνου στις 20 Οκτωβρίου 1827 (George Philip Reinagle)

Εικόνα 20 Μνημείο των τριών ναυάρχων της Ναυμαχίας του Ναβαρίνου στην κεντρική πλατεία της Πύλου: de Rigny (ΔΕΡΙΓΝΥ)

Πηγές:

- <https://el.wikipedia.org/wiki>
- <https://www.eefshp.org>
- <https://www.mixanitouxronou.gr>
- <https://www.ekt.gr>

Συμμετείχαν:

- Αντωνιάδη Σοφία (Γ1)
- Γεωργίου Γεώργιος (Γ1)
- Γεωργούλη Χρύσα (Γ1)
- Δήμου Ειρήνη (Γ1)
- Ζδράλη Αργυράνα (Γ1)
- Θεοδώρου Μαριλένα (Γ1)
- Παλαιτσάκης Γρηγόριος (Γ2)